

Ημερολόγιο ασημάντων 531: Στο εκλογικό τμήμα προσερχόμαστε με μία πιπίλα στο στόμα

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Ήθελα να ήμουν γυμνός σαν τον Πούτιν πάνω σε ένα λευκό άτι, μπροστά από μία ελεφανταρχία. Θα ήθελα ήμουν πανίστας αλεξιπτωτιστής, αεροπεριστής, τρομοκράτης ποιητής, θα ήθελα να ήμουν δίπλα σου, ένα ζωάκι.

8.4.23 Πλήθος ερευνών αποδεικνύει ότι όλοι οι άνθρωποι ψεύδονται και μάλιστα συστηματικά για τον απλούστατο λόγο ότι το ψεύδος μας διευκολύνει στη συμβίωση με τους άλλους συνανθρώπους μας. Τάδε έφη Robert Feldman στο «Liar the truth about lying».

-Αλαίν Μπαντιού. «Παρατηρήσεις για τον αποπροσανατολισμό του κόσμου» και τη σύγχυση των συνειδήσεων. Σε μικρό χειρίδιο του καλού κομμουνιστή.

Μήπως όμως και... ο αποπροσανατολισμός του φιλοσόφου; Παρά το σεβασμό στο σπουδαίο Γάλλο μαρξιστή στοχαστή νομίζω ότι ο τρόπος που τα βάζει τελευταία με τους οικολόγους και το φεμινιστικό κίνημα τον μετατρέπει σε γεροπαράτατο. Χώρια που άρχισε να του αρέσει και η πυρηνική ενέργεια του μακρόν.

9.4.23 Στο Ίλιον της Κοδριγκτώνος με ένα υπέροχο πλάσμα από τους Αντίποδες. Σε απαρτία «Οι χειμερινοί Κολυμβητές»: δεν κουράζεσαι ποτέ να ακούς τις ίδιες ιστορίες τους και τα ίδια τραγούδια

10.4.23 Η ζωή που χάνεται σε θρυαλίδες ιδεών και στα όνειρα. Ο ιππότης θάνατος παρελαύνει μπροστά μας μέχρι να κάνει ψιτ και να μας αγγίξει. Ζω μέσα σε ένα παμπάλαιο ιερό βιβλίο και ο ιππότης με πληροφορεί ότι σε λίγες μέρες, σε λίγο καιρό θα γίνω ras χαλινή στάχτη. Ποιος είναι ο προσανατολισμός και το τελικό νόημα; Ο χάρος σκαρφαλώνει χαριτωμένα το φράχτη με τους σιδεροδοκούς, μπαίνει από το μπαλκόνι και βγαίνει Κύριος με την ψύχη μου στο στόμα. -Η Ανάσταση όμως θα είναι Λαμπρή σε νησί Αιγιοπελαγίτικο.

Ήθελα να ήμουν γυμνός σαν τον Πούτιν πάνω σε ένα λευκό άτι, μπροστά από μία ελεφανταρχία. Θα ήθελα ήμουν πανίστας αλεξιπτωτιστής, αεροπεριστής, τρομοκράτης ποιητής, θα ήθελα να ήμουν δίπλα σου, ένα ζωάκι.

Στα πόδια μιας γυναίκας που με ακούει και με καταλαβαίνει για να μπορώ κι εγώ να καταλαβαίνω αυτά που λέω, αλλά δεν είναι ανάγκη να μιλάμε, αφού όλα έχουν ειπωθεί και το ξέρουμε, ας σιωπήσουμε σαν τον Σεφέρη μετά τη δήλωσή του ενάντια στη χούντα, ας κοιταζόμαστε στα μάτια μέχρι να νυστάξουμε... Καθώς ο φασισμός δεν είναι σύμπτωμα του καπιταλισμού σε κρίση, είναι ένα από τα πολλά πρόσωπα του, το άλλο όνομά του και μας αφορά όλους.

Δεν σταματάει πουθενά η φασίζουσα ρητορεία του κυβερνητικού λόγου αλλά και συμπεριφορές τινές ευάριθμων εκπροσώπων της σεβαστής Αντιπολίτευσης νομιμοποιούν αξιακά τα νεοναζιστικά προτάγματα.

Όλοι όταν θα μπειτε στη γραμμή να ψηφίσετε να έχετε please μία πιπίλα στο στόμα. Πίσω από το παραβάν βγάλτε την πιπίλα: Votez Bidon c' est bon c' est pas con. Τουτέστιν: Ψηφίστε Τεκεκεδάκι. Είναι

καλό δεν είναι μαλακία.

•Επιτύμβιο. Αυτός ο άνθρωπος/Για ν' ανέβει πάτησε/Και στο πώμα του. (Γιώργος Σιδέρης : «Απδόνι ερείπια και άλλα ποιήματα»)

11.4.23 Ωραία βραδιά με λίγο κόσμο μεγάλη Τρίτη στην τελευταία μπουάτ της Αθήνας Απανεμιά στην Πλάκα, συντροφιά με τους σπέσιαλ επισκέπτες από τους Αντίποδες. Εδώ που τραγουδούσε κάποτε ο Γιώργος Ζωγράφος τη συγκλονιστική του Τζεμιλέ η νεαρά Νίνα Ζάχου αποδίδει με αισθησιακό τρόπο τραγούδια ελληνικού ρεπερτορίου μεταξύ των οποίων κι ένα Καρυωτάκη «...Ένα τρένο που θα έρχεται από μια άγνωστη χώρα...» σε μουσική της Λένας Πλάτωνος. Μαγεία.

12.4.23 Μας την έχουν σηπνέμν. Ο αρκτούρος έφτασε στη Βρετανία. Η νέα υπερματαδοτική μετάλλαξη της Όμικρον ετοιμάζεται να κατακλύσει τον κόσμο προειδοποιούν οι επιστήμονες. Φάτε τη στάχτη μου! Βρήκανε δουλειά οι παλιοί λούστροι να τρομοκρατούν. Με τα κασελάκια ήσαν στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου τότε και δεν φοβόντουσαν μη γριπαστούν, απλώς ένας επαίτης της δεκαετίας του 60 έγραφε ξυπόλητος καλλιτεχνικά με τα δάχτυλα των ποδιών κι εμείς παίζαμε ποδόσφαιρο στις μάντρες του Αγίου Παύλου και στις γραμμές του τρένου του σταθμού Λαρίσης, είμαστε με τον Παναθηναϊκό και ουχί με τους μαουνιέρνδες, είμαστε με τους Αθηναίους κι όχι με τους Σπαρτιάτες, φίλος μου μου ήταν ο Γιαννάκης ο Τσακογιάννης και πηγαίναμε στο γαλλικό Ινστιτούτο του Κολωνού οδός Πρεβέζης με χάρτινα παραβάνια -μια πιπιλικάρια της μικροαστικής αθηναϊκής ελίτ. Διαβάζαμε Paul Eluard και απαγγέλλαμε απέξω la Liberté, χωρίς καν να γνωρίζου-

με ότι ο Ποιητής είχε κάνει στο βουνό με τους έλληνες αντάρτες κι εμείς πηγαίναμε στο βουνό τα καλοκαίρια στο χωριό του παππού Δημήτρη όχι στο Γράμμο, στα Αθαμανικά όρη όπου παππούς δεν υπήρχε διότι είχε σκοτωθεί προτού γεννηθεί το παιδί του και η γιαγιά πέθανε στη γέννα και η μαμά στεναχωριότανε, όχι που ο άντρας της ήταν ορφανός, αλλά που ο Γιαννάκης στο Ινστιτούτο πήδηξε «τάξη» κάνοντας μαθήματα στο Πρεπαρετουάρ το καλοκαίρι κι έτσι βρέθηκε στο Ελεμαντέρ και με πέρασε, αλλά όταν ολοκληρώσαμε με το καλό τη γλώσσα του Ρακίνα το πολύ που καταφέραμε ήταν να διαβάσουμε όλο το Σιμενόν με την Αρετή, τον οποίο και διαγράψαμε στο τέλος γιατί επαίρετο ότι πήγε με 10.000 γυναίκες, πόρνες φυσικά στις Βρυξέλλες, είναι φανερό ότι ο Τίτο ήτο σεξομανής κι έβλεπε μόνο κρέας και σχισμές κι εμείς μιλάγαμε τα ωραία μας γαλλικά με τους υπαίθριους οπωρολαχανοπώλες της οδού Μουφτάρ στο Παρίσι και τώρα με τη διάσημη γαλλίδα ζωγράφο Ανιές. Μέχρι εκεί.

«Τα μάτια των δικών μου κοριτσιών φωνάζουν την δίψα τους για επαφή έστω και στιγμιαία. Εννοείται ότι δεν είμαι πάντα σίγουρος για ό,τι νομίζω ότι βλέπω δεν ξέρω αν μπορώ να ξεχωρίσω με βεβαιότητα ανάμεσα από τα πρόσωπα που παρατηρώ ποια ανήκουν άραγε σε κορίτσια και ποια σε μεγαλύτερες γυναίκες. Ο προσδιορισμός της ταυτότητας -κατά μικρή ή μεγάλη προσέγγιση, μέσα από αυτή την οργανωμένη συσκότιση, το ανελαστικό στρίμωγμα του Είναι από το ένδυμα- είναι εξαιρετικά δύσκολος για όλους τους Δυτικούς που περιπιδνηθούν στην πρωτεύουσα του Σουδάν». Γ. Βέης στα χείλη του: «Από το Τόκιο στο Χαρτούμ».